

linjen. Möjligen står **eftir**, ehuru staven visserligen ej är mycket vidgad, men en bestämd grop tyckes finnas. I **brupur** äro **br** skadade, mellan **brupur** och **sin** finns intet skiljetecken. Ristningen **ikuari** är fullt tydlig. I **sunr** har **u** en prickliknande grop, som väl måste vara naturlig. Efter **sunr** finnes intet skiljetecken. Ordet därefter är i hög grad otydligt och med små hopträngda runor. Runan 94 kan vara **b**, **r**, **i**, 95 **u**, **r**, 96 ser ut som **e**, 97 är ett tydligt **n**, 98 **i**, **l**, **t**, ehuru den vänstra bistaven delvis sammanflutit med staven, 99 är en stav, som kan antagas ha en mycket litet utpräglad bistav till **a**, 100 är ett tämligen klart **r**. Boije antager ävenledes sju runor, och Bugges förslag i *Runverser* s. 323 att läsa: »**sunr iuintar sunr Eivindar**» är alltså mycket möjligt och tilltalande.

Inskriften är följande:

										: sbiuti : halftan : pair : raispu : stain : pansi : eftir : skarpa : brupur sin : fur : austr : hipan : mip :												
										5	10	15	20	25	30	35	40	45	50	55	60	65
										ikuari : o sirkianti : likr : sunr iuintar												
70	75	80	85	90	95	100																

Uti **sbiuti**, **stain**, **pansi**, **sirkianti** har **s** formen **ʀ**.

Översättning: Spjute, Halvdan, de reste denna sten efter Skarde, sin broder. För österut hädan med Ingvar, i Särkland ligger sonen till Övind.

Inskriftens slut utgör en halvstrof i fornyrdeslag:

*För östr hædhan
medh Ingvari,
ā Særklandi liggr
sunr Övindar*

132. Sanda, Lids sn, Rönö hd.

Pl. 61.

Litteratur: Teckn. av pastorsadj. Wætter ^{30/s} 1857; Boije, Sv. fornminnesfören. tidskrift, V, s. 158 (nämner stenen men meddelar där ingen läsning).

Runstenen står vid kanten av ett dike i gårdet nordväst om Sanda, rakt norr om Lindö gård på andra sidan av sjön Eknaren; diket går upp ett helt litet stycke väster om källan vid sjöstranden. Stenen står lutande framåt och åt vänster.

Ämnet är gråsten men mycket ojämnh och överdragen med något slags glasyr, varför inskriften är ytterst svårläst. Höjden är 1,20 m, bredden vid foten 80 cm, i toppen tangerande övre slinglinjen 56 cm, slingans bredd 9 cm.

Namnet i början av inskriften synes vara 1—7 **pruprun**. 1 föregås av ett mycket gropigt ställe, på vilket säkert ingen runa någonsin funnits, och är själv gropig, 2 **r** är klar, i 3 **u** äro både stav och bistav synliga ända uppiifrån, fast avbrutna av fåror, en fåra vid den tydliga 4 **p** som liknar bistav till **R**, måste vara naturlig, 5 **r** är svårläst, 6 **u** har ock utseende av **R**, 7 är med Boije **n**, som därefter ock antager ett kolon av ett par streck. Då 8—12 se ut som **raati**, kan förmodas, att 10 **a** varit avsedd att vara **s**. I 13—17 **stain** har måhända **s** ändrats från **t**. Efter **stain**, där man skulle vänta ordet »denna», är toppslingan ytterst otydlig med många djupa fåror, måhända har där ingenting varit ristat annat än prep. **at** framför **f**, som visserligen ej heller är säkert. Högra slingans runor äro ej fullt så otydliga. Namnet **biarn** är fullt säkert. Slutet är antagligen i **sntum** »i Sanda», men dess runor 35 och 37 kunna ej läsas; för **a** tyckes stå **n**.

Inskriften är alltså troligen följande:

pruprun : raati stain at fapur sin biarn i sntum										
5	10	15	20	25	30	35				

Kvinnonamnet *Thrudhrun* är annars okänt, men båda dess delar brukas vid namnbildning. 34—38 **sentum** är förkortning av *Sandum*, »Sanda».

Översättning: Trudrun reste stenen efter sin fader Björn i Sanda.

133. Väringe, Lids sn, Rönö hd.

Pl. 61.

Litteratur: D 8vo 47.

Runstenen står i hagen öster om Väringe, skild därifrån genom ett gärde. D 8vo 47 uppgiver, att den står i Väringe östra gärde bland kullar och stensättningar å stranden av Glättrasjön.

Ämnet är gråsten, höjden 1,30 m, bredden vid foten 52 cm, i toppen tangerande övre slinglinjen 33 cm, slingans bredd 5—8 cm.

Inskriften är avfattad i en lönnskrift, som i slingan huvudsakligen synes utgöra förkortning och omställning, och därjämte finns en korsformig binderuna på stenens mittyta.

1—4 **aiti** är resarens namn, vars verkliga form icke kan gissas. 5—7 **ris** är förkortning för »reste», 8—10 **isn**: av »sten», 11—14 **apis** omställning för **pisa** »denne», 15 **i** och 16 högra hälften av **h** förkortning för **iftir** »efter», 17—19 är den avlidnes namn i förkortning, som förmodligen bör läsas **ata** och ej heller kan tydas.

I fråga om binderunan är klart, att dess **h** hör tillsammans med **iu** därefter till ordet **hiu** »högg». Binderunans föregående runor jämte de mellanstående hava alltså bildat ristarens namn, vars runor vid första påseende se ut att vara **sbikkn** men troligen ej skola läsas så. I binderunan Sö. 140 Korpbron, Jursta finns **r** ristad upp och ned, måhända är här så fallet med det första **k**, som alltså vore **u**, det andra **k** kunde tänkas menat som **h** och **n** som snett kors, jfr dem framför och efter **aiti**, varigenom namnet **isbiun** Äsbjörn uppstode, om tillika korsarmen framför **s** fattades som **i**. En ristare Äsbjörn nämner sig på Sö. 202 Ö. Selö, Sö. 210 Nybble, Sö. 348 Gerstadberg samt L. 207.

Inskriften är alltså följande:

Slingan: **aiti** **ris** **isn** **apis** **ir** **ata**. Mittytan, binderuna med runor mellan och efter:

isbiun **hiu**

Översättning: **aiti** reste denna sten efter **ata**. Äsbjörn högg.

134. Ludgo kyrka, Rönö hd.

Pl. 62. Pl. 11: B. 805.

Litteratur: B. 805; L. 866; Ransakn. 1667—84; Boije, Sv. fornminnesfören. tidskr., V, s. 155.

Enl. B. 805 och *Ransakn.* hade runstenen sin plats i sakristidörren, nu finns den på kyrkogården.

Ämnet är röd sandsten, höjden 1,18 m, bredden över nedersta linjen 70 cm, i toppen 57 cm.

Inskriften är ristad mellan raka linjer, vardera satsen för sig bustrofedon.